

В. „Законност“

ще излиза два пъти въ седмицата:
въ четвъртък и неделя.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година	9 лева
„ 6 мѣсеци	5 „
„ 3 „	3 „
„ 1 „	1 „

За въ странство:

се прибавят пощенскитѣ разноси.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

Платенъ отъ началото на всѣки мѣсецъ
Платенъ, ржкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Редакцията на в. „Законност“ поздравява своитѣ любезни читатели и читателки съ новата 1897 година, която е вече на прага, и имъ пожелава отъ душа всяко щастие и благополучие.

Иванъ Христофоровъ

по семейни причини не ще може да приема посѣщения на именния си день, 7 Януарий 1897 год.

Иваница А. Ивановъ

(Директоръ на Банк. Клонъ)

не ще може да приема посѣщения на Ивановъ-день (7 Януарий 1897 год.)

Василь Радевъ

не ще приема посѣщения на именния си день,
1 Януарий.

Д-ръ Василь Константиновъ

нѣма да приема никакви посѣщения на именния си день.

ОБЯВЛЕНИЕ

Настоятелството на Руссенското Женско Благотворително дружество „Добродѣтель“ извѣстива на почитаемитѣ си съгражданки, че отъ 1-й Декемврий н. г. въ професионалното му училище се приематъ за шияние слѣдующитѣ прѣдмѣти:

Роклички за дѣца съ цѣна отъ 3—8 лева.

Блузи дамски „ „ „ 5 „

Матинета „ „ „ 2—4 „

Робъ де-шамбъръ „ „ „ 6—8 „

Училището се намира на улица „Ангелъ Кочевъ“

Отъ Настоятелството.

4—5.

Базаръ де луксъ

Назначава окончателна распродажба, по ювелирни, метало-посребрени стоки и часовници, съ небивали евтини цѣни.

Зѣбний Лѣкаръ

ЖИВКО ИКОНОВЪ

живѣе на жгѣла на Караджовата и Княжеска улици.

10—1.

БЪЛГАРСКАТА ДРѢХАРНИЦА

на Ст. Р. Палариновъ

учтиво препоръчва на почитаемитѣ граждани, за прѣдстоящитѣ празници, своя асортиментъ отъ зимни дрѣхи: батони, менчикова, костюми, панталони и пр. съ значително намалени цѣни.

Специално добръ сортиранъ лагеръ отъ салонни дрѣхи: фракове, рединготи, камгарни и сукнени, джакети, камгарни и сукнени, панталони и пр.

На 21-и януари, между 4 и 6 часа вечеръта, изгубенъ е дамски часовникъ съ златенъ корпусъ и медна стрѣлка. Който го е намерилъ, умолява се да го прѣдаде въ редакцията на вѣстника, отъ гдѣто ще получи прилично възнаграждение.

1.

БЛАГОДАРНОСТЪ.

Подписаната благодаря на дружеството за осигуряване животъ „Ню-Йоркъ“, за бързото и редовно исплащане на суммата 10,000 лева, за която е билъ застрахованъ покойния ми съпругъ Димитръ Ив. Паневъ.

Свищовъ, 20-ий Августъ 1896 год.

2—2

Поликсени Д. Панева

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Подписаний Деню Ивановъ, изъ с. Куртъ-Бунаръ, Чирпанска околия, живущъ въ гр. Стара-Загора, благодаря крайно на I-то Българско Застрахователно Дружество „България“ въ гр. Руссе, което чрезъ агентина си, г-нъ Наня Димитровъ въ гр. Стара-Загора, ми заплати напълно загубитѣ отъ пожаръ, който стана на 17-й Септемврий т. г. въ дюкянъ ми въ с. Куртъ-Бунаръ, въ който изгорѣхъ съдоветѣ ми, осигурени на сжщото дружество съ застрахователна полица подъ № 11923.

Считамъ за своя приятна и священная длъжностъ да покана всички лица, които желаятъ да бждатъ бързо и напълно обезщетени, кога пострадатъ отъ пожаръ, да осигорятъ имотитѣ си на рѣченото Дружество „България“, което въ всѣко отношение заслужава прѣдпочитание при другитѣ подобни дружества въ страната ни. Съ съжаление исповѣдамъ, че дружеството „Балканъ“, на което бѣше осигоренъ дюкянъ ми, въ който бѣхъ съдоветѣ, още не ми е заплатило загубитѣ и не иска да ми ги заплати напълно, а ми прѣдлага само лева 600 срѣщу загуби отъ 1800, за което повдигамъ противъ него процесъ. Повторно казвамъ: **Хвала на дружеството „България“.**

гр. Ст.-Загора 30/X 96 г.

Деню Ивановъ.

Обявявамъ на почитаемата руссенска публика, че прѣзъ цѣлия зименъ сезонъ, въ празничнитѣ и недѣлни дни, въ хотелъ ми „Ислах-хане“ — „Швайцеръ“ ще свири флотската военна музика, подъ управлението на г. Капелмейстера Фр. Свобода, който за тѣзи цѣль е приготвилъ единъ съвсѣмъ новъ репертуаръ.

На расположението на публиката ще бждатъ и двата салона: горния и долния.

Въ завѣдението ми се консомира исклучително

ЩАЙНБРУХСКО ПИВО.

Една чаша 25 ст. кога има музика, и 20 ст. — кога нѣма.

Съ почитание:

Мартинъ Дубовский.

Сдържателъ на хотелитѣ „Ислах-хане“ — „Швайцеръ“ и „Европа“.

Отъ фабриката право до купувачитѣ.

Нашата фабрика продава направо на купувачитѣ си и съ това имъ дава възможностъ, да направятъ голѣмо спестяване. Първото спестяване е отъ голѣмия продавецъ за малкия часовникарь и златаръ, а второто пъкъ, — отъ дребния продавецъ, часовникарь или златаръ, за купувача. На всѣкого трѣбва да е извѣстно, че печалбитѣ на единъ часовникарь и златаръ сж голѣми за това, защото той не може въ единъ день да продаде много часовници, а пъкъ е принуденъ ежедневнитѣ си разноси да покрива, като се старае и гледа на единъ часовникъ да слече ли отъ 5 дори до 250 лева.

Нашата специална фабрикация е само часовници ремонтаръ, сребърни и златни. Тѣзи безъ ключъ часовници сж едно отъ най-практичнитѣ изобрѣтения на новата епоха; човѣкъ вмѣсто да е принуденъ изъ джебоветѣ си да търси до като намѣри ключъ за да навие часовника си, та и като го намѣри, повечето пжти дупчицата му е пълна съ прахъ, и така влася — и безъ да иска — прахъ въ часовникъ си — въ нашия часовникъ ремонтаръ има на върхътъ едно копче, което държи халката на синджиръ и само въколко пжти завъртено, часовникътъ е вече навитъ; сжщото копче служи и за урегулиране на показателитѣ.

Всѣкий, който веднажъ е ималъ подобенъ часовникъ, не ще пожелае повторно да си вземе отъ друга фабрика; въ това сме напълно увѣрени.

Нашитѣ часовници сж признати въ цѣлий свѣтъ, като най-добри и надминаватъ всѣчки други за това, защото точно вървятъ, защото сж солидни и, което е най-важно — защото сж евтини.

Нашата фабрика съществува още отъ 1852 год., специална е въ цѣлий свѣтъ добро реноме и е награждена съ най-голѣмитѣ награди отъ най-първитѣ изложения.

Ни единъ часовникъ не излиза отъ фабриката ни до като прѣдварително не е внимателно прѣгледанъ и опитанъ, т. е. съвършено готовъ и нагласенъ така, щото да може веднага да се употребява.

Всѣкой часовникъ е положенъ въ изящно изработена кутия, облѣчена отъ вътрѣ съ копринена материя, въ която е приложена и писменна три годишна гаранция.

Купувача е въ право да ни повърне всѣкой часовникъ, който не върви рѣдовно въ течение на шестъ мѣсеци.

Всѣчки поръчки се испращатъ безплатно, т. е. часовницитѣ се испроваждатъ съ платени пощенски разноси, свободни отъ мито, както за България така и за Сърбия, Черна гора, Босна, Херцеговина, Приморие, Банатъ, Бачка и Сремъ и за всѣчки държави въ цѣлий свѣтъ. По този начинъ купувача получава часовника си доставенъ право въ жилището му, безъ главоболие и тичание по пощи и митници.

Всѣчки репарации (поправки) на купения отъ насъ часовникъ, които би се случили въ разстояние на гарантаното врѣме, отъ три години, ще се извършватъ отъ фабриката ни безплатно, ако часовника се испрати до работилницата ни въ Лондонъ.

Тѣзи сж послѣднитѣ ни цѣни въ брой и безъ шконто:

А. Сребренъ часовникъ, безъ ключъ (ремонтоаръ) съ 6 рубини и кристално сѣкло, здравъ и траенъ, 15 лева

АА. Сжщия часовникъ, съ двойни сребърни капаци, елегантно гравирани 23 лева

В. Златенъ часовникъ, безъ ключъ (ремонтоаръ), 18 карата злато, здравъ, съ 13 рубини, съ златни или стоманени показатели, съ малъкъ втори капакъ отъ вътрѣ, съ хубаво гравирани капаци и полировано сърдце, или пъкъ съ гравирани монограмъ, гербъ и т. п. 45 лева

ВВ. Сжщия часовникъ, като и В. съ здрави двойни капаци, 18 карата злато, твърдъ елегантенъ, съ извѣрѣдно добъръ вървежъ 60 лева

С. Роялъ хронографъ, 18 карата злато, прѣкрасно слобонъ, усъвършенствувана работа, дълготраенъ 90 лева

СС. Сжщия часовникъ, съ двойни и извѣрѣдно здрави капаци, 18 карата злато, искусно гравирани съ полировано сърдце или съ гравирани монограмъ, гербъ и т. п. 125 лева

Д. Империялъ хронометръ съ календаръ, който показва: днитѣ, недѣлитѣ, мѣсецитѣ и числата, съ рубини, усъвършенствуванъ по най-новата система. Това е единъ отъ най-добритѣ часовници, които се могли да се направятъ до сега и които при часовникаря или златара се купуватъ не по евтино отъ 500 лева

у насъ струватъ само 225 лева

Всѣчкитѣ наши часовници сж фабрикувани въ двѣ

разни голѣмини — голѣмъ и малъкъ форматъ (за жени и мъже) безъ разлика въ цѣната.

Стари часовници, старо злато и сребро (исчупено на парчета, или не) ако ни се испратятъ съ пощата, приемаме срѣщъ исплащане съ най-висока цѣна.

Исплащаннето на поръчанитѣ часовници става съ чекове, или съ български банкноти, или съ пощенски записи (за по малки сумми дори и съ пощенски марки, били тѣ Български, или отъ която и да е държава — въ препоръчаномъ писмо, адресирано до г. директора).

Умоляваме всѣчки наши почитаеми купувачи да написватъ точно и ясно своитѣ адреси, когато ни правятъ поръчки, за да не ставатъ грѣшки и да се избѣгва излишна кореспонденция.

Ний сме въ намѣрение напълно да задоволимъ купувачитѣ си, защото отъ опитъ знаемъ, че това е най-добрата прѣпоръка за нашата работилница и стока. Всѣчки ония, които веднажъ купуватъ нѣщо отъ насъ навѣрно ще ни прѣпоръчатъ и на своитѣ приятели и познаници.

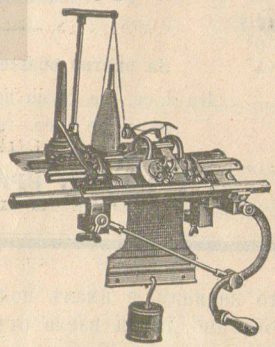
Адресъ за писма и поръчки:

Господину С. М. Hosali

7, Red Lion Court, Lond.

Сжщо търсимъ въ всѣко мѣсто и тѣналичностъ за нашъ агентинъ. Особено за название стоката не е потребно, а сжщо и юция да напуца обикновенното си занятие и комиссионна. Твърдъ добъръ случай мжжъ или жена.

НАЙ-НОВИ ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ type M.

съ ръководство на български езикъ се намиратъ за продажъ у:

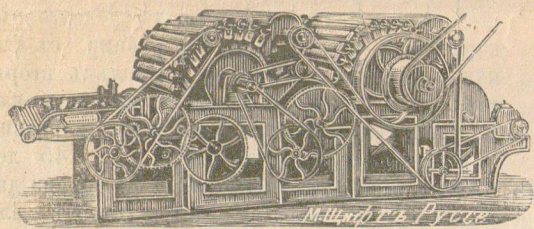
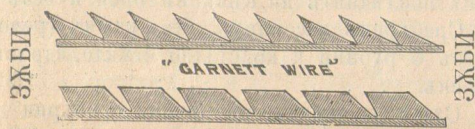
Мънзовъ & Бабаджовъ въ Руссе

Тия машини се отличаватъ отъ другитъ системи съ слѣдующитъ прѣимущества: **Свършено лежки колца; патентовано водение на колцата; автоматически напрѣгатели за валчесто плетение чрезъ махане само ръчката на лѣво и дѣсно; пѣрзалки не се употребяватъ, както при другитъ системи; свободностоящи лѣгла за иглитъ; гагичкитъ на кукитъ (иглитъ) се отварятъ посредствомъ патентовани четинени четки, съ което иглитъ се запазватъ отъ повреждане и чупение; завзематъ малко мѣсто, и произвеждатъ много работа.**

Плетачнитъ машини type M сж толкова прѣвсходни, щото смѣло може да се каже, че нито една отъ конкурирующитъ фабрикаци не притѣжаватъ нейнитъ хубави качества.

Сжщата фирма — Мънзовъ & Бабаджовъ доставлява съ най-износни цѣни и

АНГЛИЙСКИ ДАРАЦИ съ чиличени жѣби на валсоветъ,

дараци отъ най-здрава конструкция, които влачатъ всекаква вѣлна безъ чепкало.

Проспекти и цѣни се испращатъ по искане.

3—1

ПОДЛИСТНИКЪ

ПРИНЦЪ — ПАЛЕ.

(Отъ Edouard Laboulaye).

(Продължение отъ брой 18).

Колкото до адвоката Бърборенина, той бѣше единъ веселъ другаръ, който дѣхаше сила и здравие. Неговото засмѣно лице, неговитъ присмивни очи, негова впрнатъ носъ, дебелиятъ му устни, тройната му брада, всичко обаждаше човѣкъ честитъ да живѣе и който нѣмаше никакво желание да се убие за републиканско правление. Ръцѣ крѣстосани, глава висока, погледъ високомѣренъ, той приличаше на мушинишки боецъ въ почивка.

По покана на принца, всекий сѣдих на опредѣленото му мѣсто около масата. Засѣданието на министерскиятъ съвѣтъ се отвори. Всебърковичъ имаше предъ себе си една планина книжа, които го закривахъ цѣлий; баронъ Плачковъ държеше на колѣнитъ си единъ празенъ голѣмъ портфейлъ; Бърборенинъ, когото не стѣсняваше нищо, крѣстоса си краката, втикну си ръцѣтъ въ джебоветъ, и съ главата наведена навадъ, взе да слѣдва съ очитъ си мухитъ, какъ въ въздуха.

— Ето, каза Всебърковичъ, единъ старъ обичай на Ланнимухитъ да осветява крадувание-ето най-славната си привилегия, правителствено. Ето единъ списъкъ на нѣколко фалшификатори на документи, у които Ваше Величество да се освободятъ. — каза Зюмбюланко. Вий туряте у — злодѣйци! Тогазъ, кои сж го-

Къмъ г-да Красилницитъ и Фабрикантитъ за сукна и шеяци.

Тая пролѣтъ Агентитъ на Бадишката Фабрика за анилинъ и сода издадохъ карти съ мостри, боядисвани ужъ съ „Alizarin Schwarz“, като распряха на дълго и широко, какъ се опитвала тѣхната вѣрность, като ужъ прѣвсходствующа другитъ черни краски; обаче много специалисти, изненадани отъ това, направиха опити и писмено доказаха, че тая краска не е нищо друго освѣнъ „Naphtasarin“, происхождение отъ „Naphtalin“ и че никакъвъ „Alizarin Schwarz“ не съществува.

Процедурата за опитътъ съ „Salzsäure“ и „Zinchlorür“ е подмѣтната, само да туря интересующитъ се въ недоумѣние, защото едно тѣло, което се уврѣжда въ краската си отъ „Zinchlorür“, е по-издржливо на свѣтлината и въздуха. Самата краска отъ синило се промѣнява отъ „Zinchlorür“, макаръ да е всекому познато, че синило е най-солидната краска. Доказано е и това, че една черна краска, която при триение не излѣзва, е солидна както противъ въздуха, тъй и противъ употреблението, макаръ и да не е красена съ тѣй називаемия „Alizarin Schwarz“. Името „Alizarin Schwarz“ е изнамѣрено само като було, за да не се знае дѣйствителното име на краската, която господа агентитъ на Бадишката фабрика искатъ да пласиратъ, като нѣкоя тѣхна специалность, та клиентитъ да не могатъ да си доставатъ сжщата краска отъ други фабрики, условията на които би били по износни.

Но даже ако приемемъ, че подобна краска, подъ името „Alizarinschwarz“, съществува, то пакъ химицитъ доказватъ, както и всеки, който е боравилъ съ краски, трѣбва да е дошълъ до заключение, че краскитъ „Brillant—, Naphtol—, Victoria—, Diamantschwarz и пр. прѣвсходствуватъ съ своитъ качества онаа, която се нарича „Alizarinschwarz“, както противъ денната свѣтлина, така и противъ въздухътъ, пранѣто и пр.

Професорътъ на Химията госп. Peter T. Austen, въ „Leipziger Monatschrift für die Textil Industrie“, (брой 65 отъ т. г.) като не признава, че съществува нѣкакъвъ „Alizarinschwarz“, доказва, че подъ това название продаваемиятъ се продуктъ е происхождение нафталиново, което се намира въ много други фабрики, и за това съвѣтства интересующитъ се да правятъ и другадѣ запитвания и опити.

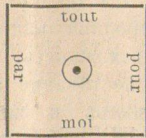
Колкото се отнася до добри качества и умѣренни цѣни, то фабрицитъ за анилинови иализароновы краски, „Farbenfabriken vorm—Friedr. Bayer & C-ie Elberfeld“, които имамъ честта

— Голѣми злодѣйци, каза баронъ Плачковъ, сж нечестивитъ хора, които злоупотребяватъ съ развратенъ си умъ да нападатъ вѣрата, държавата, принца и министритъ му. Единъ убийца прави само една жертва, единъ вѣстникъ или памфлетистъ отровя цѣло поколение.

— Твърдѣ добръ, каза принца, осланямъ се на вашата опитность и подписвамъ.

— Господарю, подвзе Всебърковичъ, обичая иска, щото Ваше Величество да подпечатъ съ собствената си ръка тоя първий актъ на крадуванието си, за да констатира, че само краля има право да заповѣда. Восъка е готовъ, ето печата.

Когато Зюмбюланко потопи печата въ стопений воскъ, той поглѣднх отпечатъка и видѣ слѣдний образъ:

„Какво е туй?“ попита краля.

— Господарю, отговори Всебърковичъ, това е кралевскиятъ бѣлѣгъ, емблемата на августѣйшии домъ на Лалетата. Тѣзи четири кабалистически думи сж четжтъ по шестъ различни начина, и всеки пѣтъ изразяватъ величието на прерогативитъ (правата) на принца. **Tout pour moi** (всичко за мене), **moi pour tout** (азъ за всичко), **tout par moi** (всичко чрезъ мене), **moi partout** (азъ навсѣду), **partout pour moi** (навсѣду за мене), **pour moi partout** (за мене навсѣду): това е лозунга на кралевството.

— Какво значи прѣстенчето, турено въ срѣдата на тѣзи четири думи?

— Господарю, това прѣстенче, което не е единица, е символически (смаменателни) образъ на Вашата свѣщенна

да прѣдставлявамъ, гарантиратъ всекому отъ нашиятъ индустриалци и търговци най-износната си услуга.

Гр. Руссе

Съ почитание:

С. ГАНЕВЪ.

3—3.

Слѣдующия брой на в. „Законность“ ще излѣзе въ Четвъртъкъ на 9-й Януарий.

Руссе, 31 Декември 1896 год.

Миналата недѣля ние издадохме една притурка къмъ 18-й брой на нашия вѣстникъ, въ която, като съобщихме на късо телеграфически свѣдѣния, що бѣхме приели отъ София за начина на разрѣшеніето на висящия офицерско-емигрантски въпросъ, обѣщахме да се повърнемъ и кажемъ мнѣнието си по работата, когато се освѣтимъ по-добръ върху подробноститъ на вотираната „амнистия“ и добиемъ възможность да видимъ, какви съображения сж ръководили народното събрание, при гласуване на законъ за „всеопрощението“ и какви практически за армията и отечеството сѣтнини очакватъ отъ новия „епохаленъ“ актъ правителственитъ вѣстници.

Имаме днѣсъ на ръка два оторизирани органа на „белгийщината“, а именно: „Миръ“ и „Български Търговски Вѣстникъ“, които посвѣщаватъ нѣколко рѣда на вотирания вече законъ за амнистията и, макаръ и въ общи думи, — вижда се, че изказватъ нѣкои високо официозни възгледи на правящитъ у насъ сфери върху събитіето отъ 21-й Декември. „Въ общи думи“ казваме, защото, както и по-напрѣдъ, официознитъ наши събратия нѣматъ куража да кажатъ кратко и ясно, какво тѣ мислятъ по въпроса и по кой начинъ правителството смѣта да се воспользува отъ правото, което си е резервирало, да повърне на българската армия нейнитъ загубени членове, ами обхванати, по пригѣра на своя вдѣхновител, г. Стоилова, отъ една прѣдпразднична религиозна мания, тѣ пѣятъ фалшиви химни на великодушнито на полицейскитъ български избраници и се запхватъ да доказватъ на четири страни, че главния мотивъ на вотираната амнистия се заключавалъ въ думитъ, които г. министър-прѣдседателя произнесалъ въ засѣданието на камарата отъ 21-й того: „Искаме сега да имаме съзнанието (?) — казалъ г. Стоиловъ — че сме послушали гласа, който е извикалъ прѣди 1896 години: „Слава въ вишнихъ Богу, и не земли миръ, въ челоуѣцѣхъ благоволение“

Навикнали да глѣдаме малко скептически върху

особа, туй е нула.

— Нула ли? попита Зюмбюланко и си нагрои вѣждитъ. Защо е избрана нулата да ме представлява?

— Защото Ваше Величество е единичкото лице въ кралевството, което не е нумерувано, отговори Всебърковичъ. Ваше Величество знае, че всекий Ланни-муха, щомъ се роди, се отбѣлзва съ нумеро, което го слѣдва чакъ до гроба.

— Чудно е туй изнамѣрвание, продължи министра, като се сгорещи. То туря редъ въ хаоса, то подчинява на закона на числата безкрайното разнообразие на тѣзи хиляди създания, различни по възраст, полъ, характеръ, духъ, щастие, които гжмжатъ въ Вашата пространна държава. То докарва правителството до простата аритметическа задача. Нека Ваше Величество сѣди за туй самъ. Ето моето гражданско състояние, или моя бѣлѣгъ, за да говоримъ както законъ.

Като каза туй, Всебърковичъ си откъпна отъ една ръкавъ на дрѣхата една сукнена ивичка, която бѣше закопчана на него съ двѣ петелки, и върху която имаше опити слѣднитъ цифри: 625, 5²⁹, 3⁵⁶.

Възможно ли е, продължи той, да се каже по ясно, по енергично и по-късо, че азъ се казвамъ графъ Всебърковичъ, че съмъ роденъ въ земята, която се казваше прѣди Соколовградъ, на 18 Януарий (старъ стилъ) въ г. 7810 отъ създаването на свѣта, че съмъ вдовецъ съ едно дѣте, че съмъ голѣмъ земевладѣлецъ и чиновникъ отъ първий класъ?

— Всичко туй нима вий виждате въ тѣзи деветъ голѣми и двѣ малки цифри? попита Зюмбюланко смаянъ и плѣнѣнъ.

— Нека Ваше Величество благодарно да ме послуша малко; ще узнаете завчасъ най-остроумното съображение, което е изнамѣрилъ нѣкога най-духовити народъ на земята.

(Слѣдва)

всякият дѣйстви на дѣшните български управници, ние, естествено, още по-малко сме разположени да върваме въ тяхната набожност и великодушие, които тъй натѣгнато възхваляват продаденитѣ пера на „Миръ“ и „Български Търговски Вѣстникъ“. Сметаме, прочее, че небесния химнъ, „слава въ вишнихъ Богу“, съ който г. Стоиловъ не съвѣмъ умѣстно си е послужилъ завчера, е само едно прозрачно или, по-добрѣ, продрано политическо буюло, изъ задъ което твърдѣ хубавѣ се виждатъ истинскитѣ причини на станалото и дѣйствителнитѣ мотиви на вотираната амнистия. Тѣзи причини, по нашето мнѣние, се заключаватъ отъ една страна — въ желанието на правителството да запуши веднѣжъ за винаги офицерско-емигрантския въпросъ, който то, чрѣзъ своето политическо кжсеглѣдство, самѣ създаде, и отъ друга — да употреби възможнитѣ и шконтирани вече отъ него сѣтнини на токо-що прокараното „рѣрѣшение“ на въпроса, като оржие за тѣсногрудта партизанска борба съ своитѣ политически противници.

Срѣщъ първото отъ тѣзи двѣ съображения на г. Стоиловия кабинетъ ние нѣма какво особено да кажемъ. Притиснато до стѣната отъ историческия вървежъ на събитията, българското правителство не можеше да не съзнае грѣшката, която то направи прѣди двѣ години съ вотирането на онова „белгийско законче“ за амнистията, тъй сполучливо осмѣяно отъ г. Ив. Бѣлинова, въ неговата брошура по „Офицерско-емигрантския въпросъ“, и да не поправи тази своя фатална грѣшка при първия удобенъ случай. Въ това отношение, значи, ние не можемъ освѣнъ да похвалимъ г. Стоилова и другаритѣ му. Защото, както не веднѣжъ сме казвали, ние глѣдаме на емигрантския въпросъ не отъ партизанска, а отъ обще-българска точка зрѣние и, още когато го подигнахме, ние се постаряхме да го туримъ именно на това широко становище, гдѣто никакви партизански страсти и смѣтки да не могатъ да го досѣгатъ. Не се стѣсняваме, прочее, да отдадемъ справедливостъ на българскитѣ управници, и да заявимъ категорично, че тѣ, макаръ и малко късно, сж разбрали, най-послѣ, всичката несъстоятелностъ на закона за амнистията, който тѣ прокараха въ първата сесия на VIII-то обикновено народно събрание и че въ сжббота на 21-й того, тѣ дѣйствително имаха доблестта да съзнаятъ и поправятъ една своя, колкото безразсѣдна, толкова и глупава политическа грѣшка.

Не е тъй работата, обаче, и съ второто и, очевидно, най-главното съображение, което българскитѣ управници сж имали прѣдъ видъ при прокарането на новия законъ за всеобщата амнистия. Читателитѣ на вѣстника ни знайтъ вече до нѣкъдѣ нашиятѣ възглѣди по това съображение, но ние тукъ ще ги повторимъ на късо, за да искажемъ още веднѣжъ своето дълбоко възмущение отъ поведението, както на камарата, така и на правителството по единъ толкова важенъ и деликатенъ въпросъ, какъвто е емигрантския. Оговорваме се, че въ настоящитѣ нѣколко рѣда, ние разглѣждаме закона за амнистията специално въ онази негова частъ, която се касае до г. г. офицеритѣ—емигранти, и никакъ не се занимаваме съ другитѣ му пунктове, както и изобщо съ духътъ и икономията му, на които мислимъ да посвѣтимъ по-нататѣкъ нѣколко особени статии.

Нашето мнѣние отначало е било и днѣсь е, че българскитѣ офицери-емигранти трѣбваше да се завърнатъ въ България, още слѣдъ паданieto на Отамболова и, въ всѣки случай, незабавно слѣдъ вотирането на първия подиръ това падане законъ за амнистията (отъ 20 Декемврий 1894 год.). Българското правителство до завчера не сподѣляше това наше мнѣние и безъ всѣкакво разумно основание държеше вратата на княжеството затворени за цѣла плеада негови достойни синове, които имаха и иматъ еднакви, ако не и по-голѣми, права да тѣпчатъ българската земя и да дишатъ българския въздухъ, както и мнозина отъ другаритѣ на г. Стоилова. Ние мисляхме, че офицеритѣ-емигранти, веднѣжъ дошли въ България, ще съумѣятъ, благодарение на своитѣ способности и заслуги, да извоюватъ загубенитѣ си права и, така или иначе, да се настанатъ въ рѣдоветѣ на нашата войска, гдѣто имъ е било и имъ е мѣстото. Защото, спорѣдъ насъ, главната цѣль, която трѣбваше да прѣслѣдва едно разумно и патриотическо рѣрѣшение на емигрантския въпросъ е била и е: да се повърнатъ емигрантитѣ обратно въ армията, която — при всичко че и днѣсь располага

съ извѣстно количество интеллигентни и способни военачалници — има безусловна потрѣба отъ едно обновление на своя офицерски съставъ, каквото обновление тя не може да намѣри никѣдѣ, освѣнъ въ лицето на своитѣ бивши водители, подъ ржководството на които тя прѣди десетина години увѣнча съ такива неувѣдаеми лаври младото българско оржие...

Ние никога не сме придавали сериозно значение на познатитѣ „буади“, съ които в. „Свобода“ — непримиримия врагъ на емигрантитѣ — си служи, за да вълнува духоветѣ на българската войска и да алармира офицерството съ нѣкакви въображаеми опасности за дисциплината отъ реинсталирането въ армията на нѣколко души „прѣдатели“, — защото мислимъ, че това оржие е вече силно исхабено, защото мнозина офицери, другари на емигрантитѣ по „измѣната“ отъ 9 Августъ 1896 г. сж служили и служатъ въ нашата войска почти непрѣкъснато отъ единайсѣтъ години насамъ, защото на чело на днешното управление на България стоятъ бивши емигранти, макаръ и не военни, и защото, най-послѣ, ако августското клѣтвопрѣстѣжничество е такова „злѣдѣяние“, щото неговитѣ съучастници да не бждатъ достойни да носятъ българския офицерски мундиръ, то миналата година не щѣха да бждатъ приети на служба трима бивши офицери, които токо-що се бѣха завърнали отъ Россия.

Е, добрѣ. Така ли, по този ли разуменъ, патриотически и единствено полезенъ начинъ разрѣшава емигрантския въпросъ вотирания на 21-й того законъ за амнистията и допълнителния къмъ него „законъ за пенситѣ по военното вѣдомство“?

Очевидно — не! Защото тогазъ, когато първия отъ двата тѣзи закона дава всеобща и безусловна амнистия, противъ която ние, що се касае до емигрантитѣ, не само нѣмаме що да кажемъ, но за вотирането на която не се постѣснихме даже да похвалимъ г. Стоилова, — втория *пенсонира* нашитѣ другари-емигранти, като, за тѣзи цѣль, дори измѣнява сжществующитѣ законоположения за пенситѣ и дава такива на служащитѣ днѣсь въ Россия наши офицери даже за десѣтъ-годишна служба, прѣкарана въ рѣдоветѣ на българската или руската армия, когато най-късия срокъ за пенсия у насъ изобщо бѣше и си отсѣва за напрѣдъ — петнайсетъ — годишенъ.

Ние рѣшително не можемъ да подберемъ думи съ които да заклеимъ както подобава този безразсѣденъ и антипатриотиченъ законъ за пенситѣ. Ние положително се отказваме да се примиримъ съ мисълта, че едно правителство, което, вмѣсто да настани въ рѣдоветѣ на войската толкова души испитани български военачалници, си позволява на сила да ги пенсионира, когато тѣ още нѣматъ 40 годишна възраст, — вмѣсто да се възползува отъ тѣхнитѣ драгоцѣнни услуги, като ги тури на мѣстата имъ въ армията, се рѣшава да ги докара въ България, за да не му мѣтатъ водата, и да ги направи единъ излишенъ товаръ върху плѣщитѣ на продрания вече „брашнѣнъ чувалъ“, — ние не можемъ да повѣрваме, повтаряме, че такова едно правителство се въодушевява отъ кѣкви годѣ патриотически подбуждения, или се ржководи отъ какви-годѣ родолюбиви идеали. . . Ето защо ние тъй дълбоко и тъй искрено се възмущаваме отъ това безразсѣдно и безобразно рѣрѣшение на емигрантския въпросъ. . .

Говорятъ, впрочемъ, и ние спомѣнахме вече за туй по-горѣ, че правителството, съзнавайки всичката несъстоятелностъ и „кекавостъ“ на спомѣнатия „епохаленъ“ свой актъ, било рѣшило да приеме на служба *нѣколко* офицери-емигранти, които за тѣзи цѣль се съгласятъ да подадѣтъ прошения на Височайше име и се примирятъ съ чиноветѣ и длѣжноститѣ, които висшето военно началство „благоволи“ да имъ даде.

Онзи, който е прочелъ съ внимание брошурата на г. Ив. Бѣлиновъ и нашитѣ неотколѣшни статии по емигрантския въпросъ, знае отлично, че ние никога не сме ратували за едно *ишло* и *безусловно* приравняване въ чиновѣ и длѣжности на емигрантитѣ съ служащитѣ днѣсь въ България тѣхни другари. Но ние сме поддържали отначало, поддържаме и сега мнѣнието, че ако емигрантитѣ бждатъ, по тѣзи или други причини, *принудени* да отетѣпятъ нѣщо отъ своитѣ неотемлими права, спечелени на бойното поле, — то тѣзи отетѣпки трѣбба да станатъ изключително по тѣхна инициатива и съ тѣхно съгласие, и въ никакъвъ случай не по при-

нуждение, отъ когото и да се налага послѣдното. Ние мислимъ, че правотата на емигрантската кауза, честта и личнитѣ качества на г. г. офицеритѣ-емигранти изискваха, щото тѣзи послѣднитѣ да се настанятъ въ армията на основание на извѣстенъ законъ, правилникъ, или други какъвъ-годѣ актъ, който да бжде изработенъ *съ тѣхното съгласие, и еднакво задължителенъ* както за тѣхъ, тъй и за военно-административното управление на княжеството. При сегашнитѣ же условия, г. г. офицеритѣ емигранти, ако рѣкнѣтъ да се завърнатъ въ България, нѣматъ никаква гаранция, че ще бждатъ приети въ армията, защото тѣхното приемане, не санкционирано съ нищо и прѣдоставено изключително на милостта и великодушieto на властъ имущитѣ, може лесно да се експлоатира въ тѣхна врѣда и да докара много плачевни за тѣхъ сѣтнини. Нѣщо повече. Подобно едно настаняване въ рѣдоветѣ на войската, по милостъ отъ горѣ, може да *раздѣли* емигрантитѣ на партии, да направи облагодѣтелствованитѣ отъ тѣхъ яри „белгийци“, а обиденитѣ — още по-яри оппозиционери и, по този начинъ, да подрови отъ дѣно авторитета и хубавото име на емигрантитѣ, които до сега поне, въ принципиалнитѣ въпроси, които засѣгатъ тѣхната честъ, сж се държали безукоризнено и компактно. Българското правителство — сжществующе днѣсь само благодарение на неразбориитѣ, които владѣятъ въ лагера на оппозицията — ще си послужи и съ емигрантитѣ за тѣзи партизанска цѣль и, като *раздѣли* и тѣхъ на партии и фракции, ще продължава да *владѣе*, колкото и както ще. Г. г. офицеритѣ-емигранти ще направитъ една много погрѣшна и крайно не симпатична стѣпка, ако се поддадѣтъ и впримчатъ въ капана, който правителството очевидно имъ готви. . . .

Съжалѣваме, че статията ни стана доста дълга за днѣсь, та сме принудени да я прѣкъснемъ.

Ще я продължимъ по-нататѣкъ до пѣти. . . .

ОТЪ ЩО ТЕГЛИМЪ.

(Продължение отъ брой 18).

Незачитанието законитѣ у насъ датира отъ самото начало на създаването Княжеството, при самото избирание първий Българский князь. Който иска да се увѣри затова, нека прочете въ края *Дневниците на изрѣцитъ ни велики народни събрания отъ 1879 г. **). И тъй, първий ни държавенъ глава се избра незаконосъобразно, и той първий наруши Конституцията. Той, като встѣпи (въ 1879) на земята ни, изяви тържественно слѣдното: „Джлбоко“, каза, съзнавамъ всичката *святостъ* на обаяноститѣ, които народната воля възложи на мене“, но ето го на 27 Априль 1881, за нещастие на себе си и на народа ни, престѣпи клетвата, която не по-малко тържественно бѣше далъ: *Не оиази свято и не нарушимъ Конституцията на Българското Княжество*, като поиска и, съ помощта на Г. Начевича и други видни и невидни „консерватори“ у насъ, истрѣгнѣ пълномощия отъ народа за самодържавно управление, ужъ защото се била дискредитирала отвѣтрѣ и отвѣнъ България. Колко щѣше да е добрѣ, да имаше князь Александръ за девизъ: *Regis ad exemplar totus componitur orbis* (примѣра на монарха е законъ на земята). Да не бѣше злочестий князь Александръ нарушилъ чл. 34 на Конституцията, както сж сторили Наполеонъ III и др. т., а да продължеше да князува *съобразно законитѣ на Княжеството*, може би, той и днесъ щѣше да си бжде нашъ държавенъ глава. Но, що да се прави? Сждбата на коронясанитѣ глави почти все такъвъзъ бива, благодарение на туй, гдѣто *тѣ нарѣдко* не ставатъ беззаконствуващи. (Ето *кѣмитѣ*, що сме срѣщали въ едно историческо *сѣозрѣние*, което обема 64 държави отъ продължението на царствата до края на 18-й вѣкъ. Въ това врѣме царували 2542 царе и князе. Отъ тѣхъ свалени отъ прѣстола 299, дали си оставката 64, убили се 20, полудѣли 11, умрѣли на бой 105, заробени 123,

*) На 14 Априль 1879 г. въ Учредителното Събрание се е приела окончателно Конституцията. Рѣшило се послѣ, да се изработи избирателенъ законъ, та да могатъ се избра народнитѣ представители за I-то Обикновено Народно Събрание по Конституцията. На 16 Априль 1879 г. се прочита съставенитѣ отъ Хр. Стояновъ проектъ за такъвъ законъ. Г-нъ Т. Икономовъ допусналъ това, подъ условие, че *върху проекта нѣма да ставатъ никакви разсѣждения*.

мжчени 23, убити 153, отровени 62 и осждени на смърт 108). Ще възрази някой, че князът (думата е за конституционния) не вършат престъпления, защото „никаква наредба или распоредба, която излиза от княза, няма сила, ако не бъде подписана от надлъжните министри“ — (чл. 18 на нашата Конституция), и всеки официален (служебен) акт, какъвто и да е, като се подпише от Княза, трябва да бъде подписан или от всичките министри, или само от надлъжния министър (чл. 154), защото лицето на Княза е свято и неприкосновено (чл. 8), а, следователно, неотговорно. Тъй е, но не и относително моралната отговорност, която често влече следъ себѣ си по-големи послѣдствия. Най-сетнѣ, никой не може да отрече на единъ конституционенъ князь правото да не търпи за министри лица, които не се ползватъ същевременно и съ неговото доверие.

Никой не може да бъде министър само по доверие на Народното Събрание. Държавния глава и въ най-демократически държави не е само машина за подписване укази и други актове. Законопроекти внасятъ министрите въ Събраниято, само по одобрение отъ короната (по Княжеска заповѣдъ, гласи чл. 109 на нашата Конституция). Държавния глава може да съветва министрите, да не внасятъ въ Събраниято някой законопроектъ, или да отложатъ внасянето му. При разногласие между министрите и държавния глава, първите иматъ само едно право: да си дадатъ оставката. Въ такъвъ случай, държавния глава ще назначи други, но тежко и нему, ако се ползува отъ туй си право не за народната, а за своя лична полза!

Не сж само три държавните власти: законодателната, съдебната и правителствената (чл. чл. 9, 13 и 148 на Конституцията). Има и четвърта власт — она на държавния глава (чл. чл. 5, 12 и др. отъ Конституцията). Княжеската власт е главно надзорна; той е длъженъ да бди за почитанието на законите. Министрите управляватъ страната, но подъ върховния надзоръ и ръководство на Княза (чл. чл. 12 и 149 отъ Конституцията).

Други единъ важенъ членъ отъ Декларацията за правата на човека, гласящъ: „Никой не е добъръ човекъ, ако той не е искренъ и съвестенъ и съблюди на законите“, се отнася отчасти и до държавните глави. Отъ казаното до тукъ, разбира се, не слѣдва, че конституционния държавенъ глава (князь, кралъ, или президентъ) може самъ да управлява и да дѣйствува злѣ или добрѣ. Не! Конституционния Държавенъ глава, всѣкога добрѣ дѣйствува, но туй затова, защото министрите, които подписватъ актовете му (тронни слова, манифести, рескрипти и укази), поематъ всичката легална отговорностъ за послѣдствията. Министрите сж съветници на Княза, но и Княза, до извѣстенъ предѣлъ, е тѣхенъ съветникъ.

(Слѣдва).

Заемаме отъ Земледѣлческата и Търговска притурка на Мюнхенския „Allgemeine Zeitung“ отъ 29 м. Ноемврий слѣдната интересна бѣлѣжка по българските финанси:

„Надѣждитѣ, които Българския Князь питаеше, че прѣзъ послѣдното си прѣбывание въ Парижъ, ще успѣе да възбуди въ тамошното тържище интересъ къмъ българските заеми до сега, не сж се още осществили.

Французитѣ очевидно не искатъ да се занимаватъ съ заемитѣ на балканските държави, отъ както сж имали толкова неприятности съ гръцките и сръбски облигации. Даже и румънските държавни книжа страдатъ до нейдѣ си, вслѣдствие на не благоприятнитѣ извѣстия отъ Истокъ, макаръ че финансовия режимъ въ Влашко е по-добъръ уреденъ, и Букурешкото правителство заслужава по-големо доверие. Нѣщо прѣди 3 мѣсеца, българския финансовъ министъръ, г. Геновъ, бѣ влѣзалъ въ споразумѣние съ една група Парижки Банки, съ Banque de Paris et des Pays-Bas на чело, за емисията на единъ новъ заемъ отъ 30,000,000 лева, който заемъ, подъ специалната гаранция на българското правителство, бѣ назначенъ за земледѣлческите каси, но споменатата французска банка и до сега още не е излѣзла публично съ този въпросъ, подъ прѣдлогъ, че трѣбва-

ло първомъ да се подобри положението на бурсата. Това извинение, колкото и да е основателно сега, защото паритѣ дѣйствително сж май скъпи и западнитѣ тържища, поради спаданieto на испанските ефекти сж малко разклатени, нѣ прѣзъ мѣсецитѣ Юлий и Августъ то рѣшително си нѣмаше мѣстото.

Трѣбва да се заключи, прочее, че има и други нѣкои съображения, които каратъ българските заемавци да се държатъ тѣй резервирано. Не оспоримъ фактъ е, че България е употребила една голяма частъ отъ направенитѣ й до сега желѣзнопътни заеми за всевъзможни други, прѣдимствено бюджетни, цѣли, а подобенъ единъ начинъ на дѣйствие не може да не хвърли най-лошавата свѣтлина върху финансовото положение на страната. Той е, сигурно, и главната причина, гдѣто 6 % български облигации се котираатъ днѣсъ толкова ниско подъ дѣйствителната имъ стойностъ, макаръ че задълженията на заемитѣ сж биле изпълнявани до сега доста точно и размѣра на лихвитѣ и амортизацията имъ да не представлява нѣщо повече отъ 22 % отъ общата цифра на бюджета. Спорѣдъ официални свѣдѣния на софийското финансово министерство българския държавенъ дългъ е възлизалъ:

въ 1886 г. на	21,366 000	лева.
„ 1887 „ „	32,301.000	„
„ 1888 „ „	78,600.000	„
„ 1889 „ „	107,600 000	„
„ 1890 „ „	97,400.000	„
„ 1891 „ „	96,100.000	„
„ 1892 „ „	106,700.000	„
„ 1893 „ „	125,100.000	„
„ 1894 „ „	164,100.000	„
„ 1895 „ „	161,100.000	„ а на 1 Ноемврий
„ 1896 „ „	161,318.000	„

Правителството казва, че нѣмало никакви неурѣдени дългове, понеже отъ излизанитѣ на 1892 г. биле урѣдени всичките му отъ подобенъ родъ задължения; това твърдение може и да е вѣрно, но само колкото се отнася до висящитѣ дългове направени въ 1893 г. На да ли е вѣрно то, обаче, касателно прѣдшествоващитѣ и послѣдующитѣ години, тѣй като не е възможно държавната каса да си е издължила днѣсъ всичките неурѣдени смѣтки. Или пъкъ трѣбва да се мисли, че въ София считатъ за висящи само нѣкои отъ неурѣденитѣ държавни дългове, когато другагдѣ даватъ много по-обширно значение на думата. Днѣшния български държавенъ дългъ, както е познато, състои отъ слѣднитѣ сумми:

1) 6 % заемъ отъ 1888 г., номиналенъ размѣръ 46,777.500 лева	42,063.500 л.
2) 6 % заемъ отъ 1889 г., номиналенъ размѣръ 30,000.000 лева	27,440.000 „
3) 6 % заемъ отъ 1892 г., въ номиналенъ размѣръ 142,000.000 л. отъ които 77,432.000 лева реализирани	73,141.000 „

Прочее, общата сума на лихвоносния български дългъ е: . . . 142,644.500 л.

Къмъ който като се прибавятъ:

Земанието на Русия за окупац. разноси:	11,918.296 л.
Земанието на Турция за румелиския данѣкъ:	6,785,208 „

Ще излѣзе, че България днѣсъ дължи: 161,318.004 л.

Но само съ тѣзи цифри не се напълва регистра на българските държавни задължения. Княжеството, както се знае, е получило единъ авансъ отъ 10,000,000 лева отъ Контрагентитѣ на голѣмия заемъ (1892 г.) и освѣнъ това то е гарантирало исплащанieto на заема за земледѣлческите каси. По тая причина и споменатитѣ двѣ сумми трѣбва да се считатъ като български държавенъ дългъ. Защото би било смѣшно да се смѣта, че онѣзи 10,000,000 лева, които България въ Августъ и Септемврий е взела на заемъ, подъ прѣдлогъ, че ще ги повърне отъ чистия производъ на слѣдующата опция, не съставляватъ ефективенъ държавенъ дългъ! Ако това перо не фигурира като „консолидиранъ“, то безъ друго трѣбва да се счита поне като висящъ дългъ, макаръ че финансовото министерство явява, какво България се намѣрва въ щастливото положение да не притѣжава никакви (?) висящи смѣтки. Ако финансовото управление на княжеството намира за възможно да туря на страна такива сумми, то не урѣденитѣ държавни задължения могатъ съ врѣме да се възкачатъ доста високо, а кредиторитѣ на княжеството да не знаятъ нищо.

Емисиянитѣ кхци трѣбва за това по възможностъ по-скоро да побързатъ съ издаването на остатъка на одобренитѣ въ 1892 г. заемъ отъ 142,000,000 лева, та да се покрие нѣкакъ този нигдѣ не фигурирующъ бланко-авансъ. За зачудване е, че въ мѣрдаванитѣ европейски финансови сфери разчитатъ най-главно върху Парижъ за прскарването на двѣтѣ споменати по горѣ финансови операции, когато българските държавни книжа се котираатъ много повече на другитѣ европейски бурси, като Виена, Берлинъ, Франкфуртъ и Лондонъ. Понеже Австрийскитѣ, Германски и Английски пари иматъ еднаква стойностъ както и французскитѣ, то прѣдпочитанието на послѣднитѣ прѣдъ първитѣ доказва, че направенитѣ вече постѣпки прѣдъ различни бурси, — съ исключение на Парижската — сж биле посрѣщнати отрицателно. Изглежда, впрочемъ, че Французитѣ както и Австрийцитѣ, Германцитѣ и Англичанитѣ не сж съгласни да купятъ благоволенieto на българското правителство съ такава скъпа цѣна, каквато дадоха руситѣ(?)

Репортитѣ по финансовото положение на Княжеството не сж блѣскави. България се намѣрва въ една финансова и икономическа криза — която полетка-легка засѣга интереситѣ на всичките слоеве на населението, което, като исклучително земледѣлческо, има постоянна нужда за пари и кредитъ, особено за кредитъ, който на да ли е можало да подигне даже подобрѣнието цѣнитѣ на храната, станало въ послѣдно врѣме. Доста е да си припомнимъ врѣмето, когато Отоманската Банка бѣ принудена да ограничи своитѣ операции, и голѣмата мизерия, която отъ това послѣдва, за да разберемъ, колко е лесно да се съсиятъ българските земледѣлци и търговци. Българската Народна Банка направи тогава каквото можѣ за да помогне на по-състоятелнитѣ клиенти на Отоманската, нѣ тя сама срѣщна голѣми мъчнотии, понеже съ малкия си капиталъ отъ 10,000,000 лева, тя има шестъ пхти по-големи задължения. И макаръ всичкото това до една степенъ и да се измина днѣсъ, поради която причина трѣбваше и курса на българските държавни книжа да се подигне, ние виждаме, напротивъ, че тѣ сега стоятъ много по ниско, отъ колкото прѣди 3 мѣсеци. Даджията въ България сж до нѣждѣ по-износни отъ колкото въ Румъния, напр., но въпрѣки това обстоятелство сравнението пакъ не е въ полза на княжеството. Румъния има, освѣнъ прѣкитѣ доходи отъ земледѣлнето, и други источники на доходъ; тя се радва на една по висока цивилизация, и най-главното, има много по-големъ кредитъ отъ България, тѣй щото лихвитѣ на заемитѣ й сж много по-износни. Най-послѣ трѣбва да се вземе въ съображение, че при рѣшението на данѣчни въпроси се приема въ внимание, не толкова размѣра на облаганieto, колкото данѣчнитѣ сили и способности на народнитѣ маси; а тѣзи послѣднитѣ именно сж толкова силно натѣгнати въ България, щото добръ край не се прѣдвизжда. Княжеството, не само е направило непосиленъ държавенъ дългъ, нѣ още гони и такива политически цѣли, които го каратъ да поддържа най-скѣпата на свѣта армия“. . . .

† Генералъ-Майоръ Е. Е. Ринкевичъ.

На 7-ий того въ Тифлисъ е билъ погребенъ началника на кавказската кавалерийска дивизия, генералъ майоръ Ефимъ Ефимовичъ Ринкевичъ, незабравимия първи началникъ на щаба на нашата млада войска, дѣсената рѣка на генерала Столѣтова въ врѣме на миналата война, и душата на онова славно българско опълчение, което, рамо до рамо съ синоветѣ на нашата освободителка, пролѣ и смѣси своята драгоцѣнна кръвъ съ свѣщенната кръвъ на войницитѣ на великодушна Россия за извоюваното на нашата свобода. Ако генералъ Столѣтовъ бѣше главата на това опълчение, то покойния Ефимъ Ефимовичъ може справедливо да се счита като сърдцето и душата на тѣзи шепи герои. Както е извѣстно, правилното формиране на опълчението са почна въ Румъния, въ града Плоещъ. И първо тѣзи операции бѣше срѣщнала такъвѣ затруднения, щото въ виснитѣ военни кръгове на дѣйствующата армия гледаха на младото опълчение, като на една забава, прѣдприета за удоволетворение каприза на нѣкои твърдѣ горѣщи славянофили. Въ главната квартира никой не искаше да вѣрва, че тѣзи „братушки“, събрани на бърза ръка и въоръжени и облечени на двѣ на три, могатъ да иматъ яъкаво сериозно значение. Съществуватъ е да-

 Настоящия брой има 6 страници.

же проектът, щото опълчението да се употреби изключително като гарнизонни команди, за пазяние на разни складове, съпровождане на транспорти и т. н. третостепенни назначения. Тогавашният генерал Столбтов, заедно с енергичния и младия подполковник Ринкевич, почват цъла борба, съ цъл да убъдят когото тръбва, че младото опълчение, макар и слабо обучено, се въодушеява от най високи чувства на патриотизъм, и че било би несправедливо и жестоко, ако не му се пръдостави случай да опита своите мишици против въковния наш враг. Едновременно с тъзи ходатайства спомъннатите двама дъатели напръгат всички усилия за обучението, снаряженето и обличането на опълченците. Ефим Ефимович по цъли нощи е съдъл и писал писма към разни приятели на българите в Москва и Петербург, съ цъл да иска разни съдълствия за тъзи тъжка работа. Най послъ, съдъл голъм труд и много старания, на опълчението почнали да глътат по снисходително. Но енергичната двоица, изпълнена от искрена любов към своето създание, не се спира пред нищо. Почват се най енергични ходатайства въ смисъл, щото младото опълчение да бжде пуштнато въ първата линия, гдъто то да може да приеме своето бойно кръщение отъ синовете на Дона и Волга. И тъ се завършват съ пълна сполука. Опълчението дъйствително биде пуштнато въ авангарда на генерал Гурко. Минутата бже от историческа важност. Тукъ българина, този въковен робъ, тръбваше да покаже пръд лицето на цъла Россия, че той е достоен за самостоятелен политически живот. Това бже едно трудно испитание. Тукъ тръбваше да въскрене нашия политически живот. Това се е съзнавало твърдъ добръ отъ доблестните водители на младите дружини, и тъ, въдохновени отъ любов към братския тъмъ народъ и към младата войска, напръгат всички усилия за да излъзат съ чест отъ това първо испитание. Тъхната въра, тъхните надбъди не ги излъгах. Като гръмотевица са проиесе малкия авангардъ на ген. Гурко презъ недостъпните Хани, и опълчението дълеше всичките трудности и опасности на този походъ съ доблестните стрълки и казаци. Още въ първите стълкования, опълчението оправда надбъждитъ на своите началници. Но скоро се почват още по тъжки испитания. Слабия отрядъ на Гурко биде атакуванъ у политъ на Сръдния-гора отъ цълата армия на Сюлейман-Паша. Дъсното крило на Гурко състои отъ младите дружини, които занимаваха Ески-Загра. На тъхъ се бже обрушила най голъмата сила на Сюлеймана, но водителитъ на опълчението, а най главно, подполковник Ринкевич, не сж се съмгвали, че „братушките“ нма да се заермятъ. Ефим Ефимович настоявал да се държат дружините въ Ески-Загра, та да се даде възможност на населението да отстъпи задъ Балкана. И дъйствително тъзи славна щена отъ герои покри себъ си тукъ съ неувадаеми въщи. Генерал Столбтов и подполковник Ринкевич доказаха, че въбрениите тъмъ млади дружини умбят да се биятъ като левове и да жрът като класическите герои. Тукъ въскрсна българския воененъ духъ, който испосъ ни покри съ лаври при Шипка, Сливница, Драгоманъ, Пиротъ и Видинъ. Да, ний българитъ много и много дължимъ на Столбтова и покойния Ефим Ефимовича. При други обстоятелства българската войска, нма съмгание, би почела паметта на покойния, тъй както тя заслужава, а сега при погребението си той е билъ оплаканъ и испроводенъ до гроба само отъ нъколкото наши офицери-емгранти, които живятъ въ Тифлис. На гроба на Ефим Ефимовичъ е билъ възложенъ великолъпенъ венецъ отъ живи цвъта съ надписъ: „Незабвенному начальнику штаба болгарскаго ополченя 1877—78 г. г.“.

Покойния се е родилъ въ Рязанската губер. въ 1846 год., свършилъ е Нахеския корпусъ въ 1864 год. и Академията на Генералния Щабъ въ 1875. Въ време на войната той е участвувалъ въ всичките по-главни походи и сражения съ опълчението и е напусналъ послъдното, съдъл като е билъ раненъ на Шипка въ време на знаменития тридневенъ бой. Съдъл войната покойния е командувалъ 28-й драгунски Новгородски полкъ, а по послъ Лейб-гвардейския улански. Съдъл това той въ чинъ генералъ-майоръ е билъ нъколко години началникъ на Николаевското кавалерийско училище, а миналата година е получилъ Кавказката кавалерийска дивизия. Покойния минаваше въ Россия за единъ отъ най отличните каваларийски генерали и за най способенъ офицеритъ отъ генералния щабъ. Той е съхранявалъ своите симпатии и уважения къмъ насъ българитъ и тогава, когато името българинъ се произнасяше въ Россия съ едно дълбоко чувство на разочарование. Да, малцина и твърдъ малцина останаха наши искрени приятели въ Россия. . . Но, нека кажемъ въчна паметъ на покойния и нека се надбемъ, че рано или късно младата българска войска нма да забрави своя първъ началникъ на щабъ и, изпълнена съ благодарност, ще му въздигне достоенъ паметникъ, който да свидетелствува, че българския войникъ е признателенъ и благодаренъ, както се показа, че е храбръ и великодушенъ.

X.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Европейската политика, отъ нъкое време насамъ, поради празниците на Рождество и нова-година, види се, като да е съвсъмъ заспала. Творителитъ на тъзи политика—дипломатитъ—очевидно почиватъ още отъ голъмнитъ си пръдпразднични трудове и по този начинъ избавятъ и насъ

журналиститъ отъ дължността да държатъ читателитъ си въ течението й. Даже Цариградъ, гдъто напослъдъкъ се е централизирила дъятелността на всичките европейски дипломатически канцеларии, мълчи.

Оставяме, прочее, за до нхти да се позанимаемъ подробно съ въикашната си хроника.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

Министерството на финанситъ, споръдъ както се знае, издава купъ окръжни писма до разните учръждения: окръжни управители, финансови началници, митници, и пр. съ които окръжии се тълкуватъ законитъ, прилагатъ се нъкои нови наръдби и т. н. Тия окръжни отпослъ се печататъ въ особенни сборници, които ставатъ достояние на публиката едвамъ по цър година или две, а до тогава съставляватъ единъ секретъ, познатъ само на чиновниците, а не и на обществото, за сътъка на което се издаватъ и прилагатъ.

Не е ли възможно тъзи окръжни да се печататъ поне въ „Държавния Вѣстникъ“? Или и това сж „тайни“ недостъпни за проститъ смъртни.

Съобщаватъ ни, че телефона между София и Разградъ не можатъ да служи на публиката — нъщо, за което писаха не веднъжъ столичните вѣстници — поради това, че когато отъ него нъмала нужда администрацията, той билъ постоянно заетъ отъ познатия Разградски „деребей“, г. С. Камбосевъ, който, както е познато, е „народенъ пръдставителъ и като такъвъ, се намървалъ въ непркъснати сношения съ своите „избиратели“ и съ Разградските „голъмци“, които, по негова заповъдъ, отчислявали, назначавали, пръмъствали и т. н. всичките чиновници отъ Разградския окръгъ. А пъкъ софийските наши събратия наивно се чудятъ, защо телефона София—Разградъ не билъ още станалъ публично достояние, когато е билъ отворенъ още на 17 Ноември т. г. Тъ не знаятъ, че сжщата история се практикува и съ телефона София—Руссе, макаръ послъдния и да е готовъ отъ една година и половина насамъ. На разположение на нашите мѣстни „деребеевци“ въ всъко време на деня и на нощта, тукашния телефонъ винаги, когато тръбва на нъкой търговецъ или опозиционеритъ, е то скъсанъ, то заетъ. . . При тъзи условия неволно „се ражда питанье“, защо тръбваше да се харчатъ толкова злочести български левове по направата на телефона и да се дига толкова шумъ около отварянето му. . .

Пишатъ ни отъ София, че неотколъшното удовление на г. Р. Петрова отъ дължността воененъ министъръ е произвело най-добро впечатление е върху пръдприемачитъ. Навикнали да виждатъ бившия върховенъ началникъ на българската войска ортакъ въ всяко пръдприятие и да „подмазватъ колата“, при исплащането на всъка тъхна „ситуация“, — г. г. пръдприемачитъ сега се надбъли, казватъ, че ще могатъ да си вършатъ работата безъ „ортаци“ и безъ „бакшиши“ и че ще се избавятъ най-послъ, отъ „загубитъ“, що се търпели пръди, поради необходимостта да плащатъ скъпи и пръскъпо за всъко уреждане на своите земания—давания съ хазната. Сжщото впечатление утвъряватъ произвело и назначението на г. Паприкова за началникъ на Щабъ на армията, съ което назначение административния отдълъ на военното министерство се освободи отъ услугитъ на толкова годишния си „завъдушъ“...

Получили сме цъл рѣдъ оплаквания отъ нъколцина граждани и отъ мнозина наши абонати за нерѣдовното и късно доставяние на тъхната писменна и газетна корреспонденция. Имаме заявления отъ нъкои приятели, на които Законитъ се испраща отъ администрацията ни пръсправно, че тъ или получаватъ вѣстника два дни съдъл излизането му, или пъкъ съвсъмъ не го получаватъ. Обръщаме вниманието комуто съдълва върху тъзи оплаквания и се надбемъ, че потребнитъ мърки за издържането и наказането на виновните раздавачи ще бждатъ взети безотлагателно. Едно пощенско и телеграфно управление имаме и ние, съ което ужъ можемъ да се похвалимъ пръдъ свѣта, и него ли тръбва да компрометираме?

Стана дума за пощата, та ни доде на умъ да попитаме, защо пощата за Европа тръбва да се даватъ на станцията непременно пръди обѣдъ въ деня, когато тръбва да заминатъ? Парахода за Гюргево, който носи европейската поща, до колкото знаемъ, заминава отъ Руссе на 4 часа послъ пладнъ. Нима цъли петъ часа тръбватъ на пощенското управление за да се приготви да испроводи пощата? Въ Европа писма се приематъ и испращатъ по назначение, ако се дадътъ на пощата и **половинъ часъ** пръди заминаването на треноветъ, които ги отнасятъ. . .

Търговската камара е взела тъзи дни едно рѣшение, съгласно което купуванието на жито отъ селенитъ въ нашия градъ тръбва да става безъ друго съ **кантаръ** а не съ **мърка**, както се е практикувало до сега. Ползата отъ това рѣшение е очевидна, тъй като злоупотребленията, които ставаха пръди, съ дължливото мѣрение на

хранитъ, сега, въроятн, ще могатъ да се избъгватъ и интереситъ на простодушните селени да се охраняватъ по-добръ. За напръдъ ще бжде достатъчно, ако селенина като тръгне за пазаръ, си прътегли храната на село, за да не могатъ да го излъжатъ въ града. Въ случай на споръ, търговската камара е нарѣдила да се протвърява тѣглото на хранитъ съ градския кантаръ сръбжъ една нщожна такса.

Научаваме се, че пръди нъколко време Министерството на Търговията е поискало мѣннието на тукашната търговска камара върху едно евентуално нейно участие въ Брюкселското търговско—промишленно изложение, което има да стане идущото лѣто. Камарата съвършено основателно отговорила, че тъй като България твърдъ неотдавна взема участие въ Анверското изложение, то на да ли ще има нъкаква нужда и полза да се направи сжщото и съ Брюкселското, толкова повече, че подъръ 3 години ще стане знаменитото Парижско изложение, за което българските търговци би тръбвало да почнатъ да се готвятъ още отъ сега. Министерството, обаче, настояло на своето и камарата отстъпила. Ние твърдъ бихме искали да знаемъ, отъ какви съображения се ръководятъ писаритъ въ министерството на търговията (това министерство, както е познато, се управлява отъ „писари“, защото отъ три години насамъ не е имало титуляренъ Министъръ повече отъ три мѣсеци) та тъй упорно поддържатъ идеята за участие на България и въ Брюкселското изложение. Да не би да е върно онова, що се говори, че дневните, нхтните, пръдставителитъ и проч. ги съблазняватъ? . . .

Новото настоятелство на Руссенското Македонско Дружество тъзи дни се е окончателно конституирало. Израни сж: за пръдсѣдател на Дружеството г. А. Касабовъ, за подпръдсѣдател — г. Ст. Дичевъ, за секретаръ — г. Д. Руменчевъ и за касиеръ—г. Н. Георгиевъ.

Слѣдъ този изборъ, за съвѣтници на Дружествено-то настоятелство, съгласно устава, оставатъ слѣдните лица: г. г. И. Паликрушевъ, А. Руменчевъ, К. Панайотовъ, Паско Колевъ, Ст. Джамбазовъ, Д. Трайковичъ, Ник. Маджаровъ и Ив. Бълиновъ. Въ едно отъ послъдните си заседания настоятелството е рѣшило да се започне записването членове на Дружеството, за която цълъ ще има отворени листове въ слѣдните мѣста: Въ адвокатското писалище на г. г. Ив. Бълиновъ и Ил. Паликрушевъ, въ дюкениитъ на г. г. Бр. Руменчеви и Наумъ Георгиевъ (ул. Александровска) въ гостилницата на г. М. Георгиевъ (бившето кафе „Конкордия“) и въ дюкяна на А. Пановъ (Чукуръ—Чифликъ). Рѣшило се е, освенъ това, да се даде въ скоро време една вечеринка за въ полза на Дружеството, за деня на която ще бжде извѣстено.

Ние сърадваме настоятелството за взетитъ отъ него рѣшения и се надбемъ, че русенските граждани, безъ разлика на партии и убъждения, що се пригъкатъ на помощъ на настоятелството и не ще откажатъ да се запишатъ членове на дружеството. Единъ левъ на мѣсецъ не е Богъ знае каква сума, та да не може да го плаща за постигането на една толкова патриотическа и симпатична цълъ даже най-сѣтния сиромашъ. . .

Читателитъ ни, сигурно се забълъзали, че макаръ нашия вѣстникъ и да е единственъ въ гр. Руссе, ние сме лишени отъ удоволствието да печатаме обявленията на мѣстните сѣдебни пристави, които по **закона** сж дължни да ги публикуватъ у насъ, а не да ги печататъ на отдълни листове и да ги лъпятъ по улиците и по вратитъ на сжда, гдъто никой не ги вижда и не ги чете. Ние питаемъ когото тръбва, защо е тъзи противозаконна „неимлоостъ“ сръщу насъ, когато нашитъ такси сж тъй баснословно ефтини и защо г. г. сѣдебните пристави печатаха едно време своите обявления въ покойните „Български Новини“, когато таксата на послъдните бже петъ нхти по-голъма отъ нашата. „Да върваме ли на слуховетъ, че това невнимание къмъ „Законитъ“ и това нарушение на сжществующитъ закони става, защото ние не сме отъ „нашигъ“.

Чакаме отговоръ.

Изъ града се говори, че тъзи дни биле приети въ служба отъ запаса: генералъ Д. Николаевъ, подполковникъ Тантйловъ и Саввовъ и майоръ Хр. Поповъ. Чухме даже, че генералъ Николаевъ билъ въ изпръченъ за инструкторъ на пѣхотата, подполковникъ Саввовъ за началникъ на военното училище, подполковникъ Тантйловъ за командиръ на единъ отъ артилерийските полкове, а майоръ Поповъ прикомандированъ къмъ военното министерство. Ние не можахме още да се научимъ до колко сж основателни тъзи слухове, но самото имъ появявание именно сега когато ужъ ще се приематъ **на отераващитъ се вакантни мѣста** емигрантитъ, — е много характерно.

Нма вакантни мѣста ще каже г. Стойловъ и свършена работа. . .

Ще се повърнемъ.

Италиянската оперна трупа на г. Масини, слѣдъ като пръдстави 5-тъ абонаментни опери, за които ние съобщихме въ брой 17 на „Законитъ“ и слѣдъ като завърши пръбиванието си въ Руссе съ операта на Верди Фор-

на дель Дестино, замина завчера за Гюргево, отъ гдѣто прѣдполага да направи една артистическа обиколка по Румѣния. Нашиятъ благопожелания къмъ прѣкраснитъ артисти на трупната, които доставиха толкова наслаждение на русенскитъ прѣзъ настоящия сезонъ

Съобщаватъ ни отъ достоверно мѣсто, че мѣстни-мюфтия разнасялъ тѣзи дни между русенскитъ турци единъ махзаръ до Султана, съ цѣлъ да се исходатайствуватъ отъ послѣдния нѣкакви ордени за двамата подпрѣдседатели на камарата, наши съграждани. Въ махзара се говорело, че тѣзи „голъмци“ упражнявали всичкото свое политическо влияние прѣдъ властъ имущитъ въ София за благосъстоянието на правовѣрнитъ отъ нашия градъ и окрѣгъ.

Ние се толкова смущаваме отъ самата мисль, че двоица високопоставени български обществени „дѣйци“ прибѣгватъ къмъ такива долни и неопозволителни сръдства, за да се сдобиятъ съ турски ордени, щото оставяме новината безъ коментарии

Научаваме се, че въ града ни се е съставила една постоянна театрално драматическа трупна, подъ название „Животъ“, нѣкои отъ членовѣтъ на която, спорѣдъ както узнахме, биле доста вѣщи актьори.

Като съобщаваме горнята новина, ние се надѣемъ, че г. г. Русенскитъ граждани които, ако съдимъ по прие-ма, що направиха на италианската трупна, се показаха толкова голѣми любители на театра, ще окажатъ потребната материална и морална поддръжка на младата българска трупна, която, както се вижда отъ обявлението за форми-руването ѝ, си е турила за цѣлъ да положи основнитъ на бѣднция русенски театръ. И Русенското градско общинско управление би могло да спомогне на трупната, ако то иска да направи една истинска услуга на своитъ съграждани, лишени днесъ отъ най-елементарнитъ раевлечения.

Трупната щѣла да даде своето първо прѣдставление „Вѣхтошаритъ“, драма въ 5 дѣйствия, отъ Феликсъ Пия-то, въ понеделникъ, на 6 Януарий 1897 г.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТЪ И СПИСАНИЯТА

Прѣзъ празникитъ получихме цѣлъ рѣдъ вѣстници и списания съ малко или много интересно съдържание, извлечения отъ които бихме направили съ удоволствие, ако тѣснитъ колонии на нашия вѣстникъ положително не ни лишаваха отъ тая възможность. Ще се ограничимъ, прочее, да приведемъ нѣщо поне отъ онѣзи вѣстници, които се „закачатъ“ съ насъ, т. е. на които „Законность“ повидимому, силно не харесва.

В. „Миръ“ въ два послѣдователни броя (329 и 330) пише напр., че мнѣнието на нашия вѣстникъ по оттегля-ването на оппозиционнитъ прѣдставители отъ камарата било „най-трупното на свѣтътъ“ и, че такова мнѣние могли да иматъ само нашиятъ редактори. Освѣтъ това „Миръ“ съжалева, че подиръ заминаването отъ Руссе на италианската оперетна(?) трупна, нашия вѣстникъ билъ станалъ съ-вършено пустъ, защото сме „сръщали затруднения въ съб-раннето на своя материалъ“

Бързае да успокоимъ почтеннитъ редактори на правителствения органъ като имъ кажемъ, че гдунави мнѣ-ния на този свѣтъ могатъ да искаватъ само хора съ про-дадени пера, каквито сж тѣхнитъ, а не и ние, които пи-шемъ онова, що мислимъ, безъ да очакваме възнаграждение отъ когото и да е и безъ да имаме никаква друга под-дръжка, освѣтъ тѣзи на своитъ приятели и единомислен-ници въ страната, каквито за „Миръ“ служатъ само окрѣж-нитъ управители, околийскитъ началници, приставитѣ, стра-жаритъ и злочестия брашнарь чуваль.

Що се касае до пустотата на в. „Законность“, то ние трѣбва да признаемъ, че въ това отношение ние дължително отстъпваме на съдържателиния и интересния съветски вѣстникъ. Само „извѣстията отъ двора на Н. Ц.“ и „Миръ“ печататъ вѣскидневно и които че-сто лхти даватъ първитъ му двѣ-три колонии, струватъ колкото вѣстникъ излъзали до сега броеве на в. „Законно-сть“, зети за

Да живѣе, прочее, „Миръ“ и дворцовитъ му извѣст-ия! Доу насъ „Законность“!

Не ни отива—на мира и в. „Плѣвенски Гласъ“, ор-гана на Плѣвенскитъ „белгийци“, съ г. Великова, упра-вителя, на чело, почтенния нашъ плѣвенски побратимъ намира, че г. Великовъ билъ крайно не послѣдовате-ленъ, като упрѣждалъ г. Стоилова за неотколѣшното на-значение на г. Д. Маркова за български дипломатически прѣдставител въ Ц-градъ, и въ сѣщото врѣме билъ под-писалъ една телеграма по русенскитъ избори на рѣдъ съ г. Стайкова, еднообразенъ воененъ прокуроръ, какъ-то билъ и г. Марковъ, а ние за длъжность да обя-

Отговоренъ-Редакторъ: Д. Коларовъ.

нимъ на „Плѣвенски Гласъ“, че въ случая той е много по-непослѣдователенъ отъ г. Ив. Бѣлинова, защото възму-щението на единъ човѣкъ отъ едно позорно и безобраз-но назначение не е все едно като подписването на една телеграма, въ която се описватъ безобразията и насилия-та на полицейскитъ власти въ изборитъ. Въ телеграмми отъ послѣдния родъ ние бихме турили подписа се нарѣдъ дори и съ г. Великова, но това далечъ не значи, че ние по тѣзи причина трѣбвало би да се въсхищаваме отъ ед-но назначение на г. Великова за министръ на търговията напр., както не се въсхитихме и отъ назначението на г. Най-денъ Беневъ за шефъ на българската полиция

ПИСМО ДО РЕДАКЦИЯТА.

Уважаемый г. Редакторе!

Тѣй като „прѣдизвикания отговоръ“, подписанъ отъ г-нъ д-ръ Чапъровъ, се отнася на едно мѣсто и до мене, имамъ честь съ настоящето си да Ви помоля да помѣстите въ Вашия почитаемъ вѣстникъ слѣдующето:

Въ прѣдизвиканий отговоръ на г-нъ д-ръ Ча-пъровъ се казва, че притежателя на аптеката „Ко-рона“ билъ заплашванъ отъ нѣкои заинтересувани лѣкари, за да имъ съобщи името на анонимния док-торъ. Понеже това твърдение не е вѣрно, то счи-тамъ за длъжность да обясня работата, и отъ моя страна Ви съобщавамъ, че слѣдъ появяването на анонимното обявление въ броеве 11—12 на „За-конность“, азъ побързахъ съ едно писмо до Васъ и Ви помолихъ да помѣстите въ Вашия вѣстникъ, че Аптеката „Корона“ не се наема по никакъвъ начинъ да съобщава на болнитъ адреса на аноним-ния докторъ, който бѣ обявилъ, че цѣри болѣстѣта „бленорагия“.—Това съобщение биде направено отъ мене драговошно, защото ми го диктуваше здравия разумъ и прѣдвидливостъта, но никакъ не нѣкое заплашване или принуждение отъ когото и да било.

г. Руссе, 21 Декември 1896

Съ почитание:

Л. Хусакъ
Аптекарь.

РУССЕНСКО ГРАДСКО ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 12177.

Русенското Град. Общ. Управление обявява, за смѣт-ка на настоятелството на русенскитъ народни училища, единъ конкурсъ мѣжду техницитъ относително приготве-ние проекта за построяване на едно двуетажно здание въ гр. Руссе, при централний площадъ, за въ полза на бъл-гарскитъ народни училища, на максимална стойность отъ 200,000 лева, съ премии 1500,900 и 600 лева.

Желающитъ да участвуватъ въ конкурсътъ, могатъ де се адресиратъ до Руссен. Град. общ. управление, което своеврѣменно ще снабди всѣкой конкурентъ съ из-искуемитъ се подробни условия и планове.

Гр. Руссе.

Руссен. Град. Общ. Кметъ: Г. Ив. Михайловъ.

2—2.

РУССЕНСКИЙ ОКРѢЖЕНЪ СЪДЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 13962.

Гр. Руссе, 17 Декември 1896 год.

Подписаний, дѣловодителъ по несъстоятелность-

та на Руссенский търговецъ Бернартъ Исковичъ, като обявявамъ на г. г. кредиторитъ на несъстоя-телния, че срокътъ за освидѣтелствование на заеми-тъ истече на 16 того, пригласявамъ ги, съгласно чл. 211 отъ Търговский законъ, да се явятъ на 28 того, въ 3 часа послѣ обѣдъ, за да се размисли вър-ху извършване на спогодба съ несъстоятелниятъ. (Въ случай, че тогава не ще може да стане спогодба, то послѣдното опитване, съгласно ст. 216 отъ съ-щия законъ, ще стане на 4 Януарий 1897 година).

Дѣловодителъ:

Подпрѣд. при Руссен. Окр. Съдъ: А. Ивановъ.

ВЪЗПОЛЗУВАЙТЕ СЕ ОТЪ СЛУЧАЯ

Въ познатата придворна Фотография О. Марколеско, ще се работи въ продъл-жение на 30 дена, по най-новата систе-ма, прекрасна, чиста, бърза работа, съ ко-лосално умалена цѣна, отъ 15 лева ду-зина кабинетъ портрети. Другитъ вели-чини съразмѣрно умалени.

За всѣкий портретъ се гарантира. Заповѣдайте и се възползвайте отъ случая, колкото е възможно по скоро.

Работятъ се разни величини, отъ Миньонъ до естествена величина.

Дѣтски снимки: „Специалитетъ“.

Снеманието става въ каквото и да е врѣме, било то дъждовно, мъгляво и т. н.

Въ Ателието се говори: Нѣмски, Ан-глийски, Француски, Влашки, Турски, Рус-ски и Български.

Съ особенно почитание:

К. Е. Курциусъ.

ИВАНЪ БѢЛИНОВЪ

и

ИЛИЯ ПАЛИКРУШЕВЪ,

Адвокати въ гр. Руссе,

Приематъ да водятъ всѣкакви дѣла прѣдъ всичкитъ сѣдилища въ Княжест-вото.

Писалището имъ се намирва на ули-ца Александровска, близо до аптеката на Фр. Вотчъ, сръщу градската градина.

Обръщаме вниманието на почитаемата публика изобщо, както и специално на г. г. русенскитъ тър-говци, банкери и фабриканти, а тѣй сѣщо и на ад-министративнитъ и сѣдебни учреждения въ града, върху ефтенята на нашиятъ такси за обявления. Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение на подобенъ родъ публикации, както на първата, тѣй и на послѣдната страница на вѣстника си, ни даватъ право да мислимъ, че лицата и учреждения-та, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще ни почетатъ съ своето внимание.

Портфейля на редакцията ни е пъленъ и се пълни всѣкидневно съ дописки отъ града и провин-цията, които сж или много дълги, или пъкъ не но-сятъ подписа на нѣкое лице, познато на редакция-та. Обявяваме за свѣдѣние, че дълги и анонимни дописки, колкото и интересни да сж тѣ, не ще се обнародватъ въ вѣстника ни. Дописки-же, кратки, ясни, интересни и принадлежаци на лица, намъ поз-нати, ще се печататъ съ благодарность.

Руссе, Типо-Хромо-Литография на Дробнякъ & Кръстевъ.